

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 26. července 2017¹

Věc C-389/15

**Evropská komise
proti**

Radě Evropské unie

„Žaloba na neplatnost – Rozhodnutí Rady o zmocnění k zahájení jednání o revidované Lisabonské dohodě o označeních původu a zeměpisných označeních – Výlučná pravomoc Unie – Článek 3 odst. 1 SFEU – Článek 207 SFEU – Společná obchodní politika – Obchodní aspekty duševního vlastnictví“

1. Evropská komise prostřednictvím své žaloby Soudnímu dvoru navrhuje, aby zrušil rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 7. května 2015 o zmocnění k zahájení jednání o revidované Lisabonské dohodě o označeních původu a zeměpisných označeních, pokud jde o otázky spadající do pravomoci Evropské unie².
2. Po vydání posudků 3/15³ a 2/15⁴ nabízí projednávaná věc Soudnímu dvoru další příležitost k upřesnění rozsahu působnosti společné obchodní politiky, která podle čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU spadá do výlučné pravomoci Unie. Přesněji řečeno bude zapotřebí, aby Soudní dvůr rozhodl, zda zavedení takového systému mezinárodního zápisu a vzájemné ochrany označení původu a zeměpisných označení, jako je systém, na nějž se vztahuje napadené rozhodnutí, patří mezi „obchodní aspekty duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU.

I. Právní rámec

A. Mezinárodní právo

3. Lisabonská dohoda na ochranu označení původu a o jejich mezinárodním zápisu, podepsaná v Lisabonu dne 31. října 1958 (dále jen „Lisabonská dohoda“), je smlouvou spravovanou Světovou organizací duševního vlastnictví (WIPO), k níž mohou přistoupit všechny státy, které jsou smluvní stranou Úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, podepsané v Paříži dne 20. března 1883 (dále jen „Pařížská úmluva“). Vstoupila v platnost dne 25. září 1966, načež byla v roce 1967 revidována a v roce 1979 změněna.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Dále jen „napadené rozhodnutí“.

3 – Posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o usnadnění přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017 (EU:C:2017:114).

4 – Posudek 2/15 ze dne 16. května 2017 (dále jen „posudek 2/15“, EU:C:2017:376).

4. Smluvními stranami Lisabonské dohody je v současnosti 28 států. Patří mezi ně i sedm členských států Evropské unie, a sice Bulharská republika, Česká republika, Francouzská republika, Italská republika, Maďarsko, Portugalská republika a Slovenská republika. Tři další členské státy, konkrétně Řecká republika, Španělské království a Rumunsko, zmíněnou dohodu podepsaly, ale zatím neratifikovaly. Evropská unie není smluvní stranou této dohody, neboť k ní mohou přistoupit pouze státy.

5. Podle článku 1 Lisabonské dohody tvoří státy, jichž se týká tato dohoda, Zvláštní unii v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví, zřízené Pařížskou úmluvou, a zavazují se podle podmínek této dohody chránit na svých územích označení původu výrobků jiných zemí Zvláštní unie, která jsou zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví WIPO.

6. Článek 2 odst. 1 Lisabonské dohody vymezuje „označení původu“ ve smyslu této dohody jako zeměpisný název země, oblasti nebo místa sloužící k označení, odkud pochází výrobek, jehož jakost anebo znaky jsou dány výlučně nebo podstatně zeměpisným prostředím, čítaje v to činitele přírodní a činitele lidské.

7. Články 3 až 7 této dohody upravují podmínky ochrany označení původu spadajících do působnosti této dohody, jakož i podmínky zápisu těchto označení Mezinárodním úřadem duševního vlastnictví WIPO.

8. Článek 8 dohody stanoví, že řízení nutná k tomu, aby se zajistila ochrana těchto označení původu, se budou moci provádět v každé zemi Zvláštní unie podle národního zákonodárství.

9. Článek 13 odst. 2 Lisabonské dohody stanoví, že tato dohoda může být revidována na konferencích delegátů zemí Zvláštní unie zmíněné v článku 1 dohody.

B. Unijní právo

10. Počínaje rokem 1970 přijímala Unie postupně různé akty upravující podmínky ochrany označení původu a zeměpisných označení různých druhů výrobků, jako jsou vína, lihoviny, aromatizovaná vína a další zemědělské produkty a potraviny.

11. Unijní právní úpravu v této oblasti tvoří v současné době nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 110/2008 ze dne 15. ledna 2008 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení lihovin a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1576/89⁵, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 ze dne 21. listopadu 2012 o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin⁶, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007⁷, jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 251/2014 ze dne 26. února 2014 o definici, popisu, obchodní úpravě, označování a ochraně zeměpisných označení aromatizovaných vinných výrobků a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1601/91⁸.

5 – Úř. věst. 2008, L 39, s. 16.

6 – Úř. věst. 2012, L 343, s. 1.

7 – Úř. věst. 2013, L 347, s. 671, a opravy Úř. věst. 2014, L 189, s. 261, a Úř. věst. 2016, L 130, s. 8.

8 – Úř. věst. 2014, L 84, s. 14, a oprava Úř. věst. 2014, L 105, s. 12.

II. Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

A. Revize Lisabonské dohody

12. V září 2008 ustavilo shromáždění Zvláštní unie zřízené Lisabonskou dohodou pracovní skupinu, která měla připravit revizi zaměřenou na vylepšení a zatraktivnění této dohody, a to při zachování jejích cílů a zásad.

13. Za tímto účelem přijala zmíněná pracovní skupina v říjnu 2014 návrh aktu (dále jen „návrh revidované dohody“). Změny obsažené v návrhu, ve znění zveřejněném generálním ředitelem WIPO dne 14. listopadu 2014, se týkaly zejména působnosti budoucí ochrany, která měla být rozšířena i na zeměpisná označení (články 2 a 9), obsahu a mezí této ochrany (články 10 až 20) a možnosti mezivládních organizací přistoupit k výše uvedené dohodě a účastnit se hlasování jejího shromáždění (články 22 a 28).

14. Na dny 11. až 21. května 2015 byla do Ženevy svolána diplomatická konference, která měla zmíněný návrh posoudit a přijmout. V souladu s návrhem jednacího řádu, který přijal přípravný výbor této konference, byly k účasti na konferenci vyzvány nejen delegace 28 států, jež jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, ale i dvě tzv. „zvláštní“ delegace, mezi něž patřila i delegace Unie, a několik tzv. „pozorovatelských“ delegací reprezentujících členské státy WIPO, které nebyly smluvními stranami této dohody.

15. Dne 20. května 2015 přijala tato diplomatická konference Ženevský akt Lisabonské dohody o označeních původu a o zeměpisných označeních, který byl předán k podpisu dne 21. května 2015.

B. Doporučení Komise a napadené rozhodnutí

16. Za účelem výše uvedené diplomatické konference přijala Komise dne 30. března 2015 doporučení pro rozhodnutí Rady o zmocnění k zahájení jednání o revidované Lisabonské dohodě o označeních původu a zeměpisných označeních (dále jen „doporučení Komise“).

17. Ve zmíněném doporučení Komise zaprvé vyzvala Radu, aby své rozhodnutí založila na článku 207 SFEU a čl. 218 odst. 3 a 4 SFEU, a to s ohledem na výlučnou pravomoc, kterou Unii přiznává čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU v oblasti společné obchodní politiky, jakož i na cíl a obsah Lisabonské dohody.

18. Zadruhé Komise navrhla Radě, aby ji pověřila vyjednáváním, jež mělo být vedeno jménem Unie, a to při dodržení směrnic pro jednání určených Radou a na základě konzultace se zvláštním výborem jmenovaným Radou.

19. Dne 7. května 2015 přijala Rada napadené rozhodnutí, které v rozporu s doporučením Komise založila na článku 114 SFEU a čl. 218 odst. 3 a 4 SFEU. V bodě 3 odůvodnění je volba tohoto právního základu odůvodněna následujícími slovy:

„(3) [Návrh] revidované dohody zavádí pro smluvní strany systém ochrany označení původu a zeměpisných označení, který vychází z jednotného zápisu. Tato otázka je předmětem harmonizace vyplývající z [unijní] právní úpravy přijaté v oblasti zemědělských označení a spadá tedy do sdílené pravomoci Unie (co se týče zemědělských označení) a jejích členských států (co se týče jiných než zemědělských označení a poplatků).“

20. K vedení jednání je v bodech 4 až 7 odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno:

- „(4) V souvislosti s ustanoveními obsaženými v [návrhu revidované] dohody týkajícími se otázek spadajících do pravomoci Unie i otázek spadajících do pravomoci členských států zmocňuje Rada všech sedm členských států, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, jakož i Komisi, k tomu, aby se společně účastnily jednání během konání diplomatické konference, a to na základě směrnic pro jednání uvedených v příloze.
- (5) Za účelem ochrany zásad a cílů Lisabonské dohody je v zájmu Unie nezbytné vyloučit jakoukoli možnost, že se nečlenské státy budou domáhat práva hlasovat na diplomatické konferenci a toto právo vykonají. V důsledku toho všech sedm členských států [Unie], které jsou smluvními stranami [Lisabonské] dohody, vykonají své hlasovací právo i v otázkách, které na základě společného postoje spadají do pravomoci Unie.
- (6) Tímto rozhodnutím není dotčena účast členských států, které jsou v současnosti smluvními stranami Lisabonské dohody, na diplomatické konferenci ani výkon hlasovacího práva na této konferenci v souvislosti s otázkami spadajícími do jejich vlastní pravomoci.
- (7) Za účelem zajištění jednoty vnějšího zastupování Unie by mělo všech sedm členských států, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, jakož i Komise během celého vyjednávacího procesu vzájemně úzce spolupracovat v souladu s čl. 4 odst. 3 [...] SEU.“

21. Výroková část napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Komise je oprávněna zúčastnit se společně se všemi sedmi členskými státy, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, diplomatické konference konané za účelem přijetí [návrhu] revidované [...] dohody o označeních původu a zeměpisných označeních, pokud jde o otázky spadající do pravomoci Unie.

Článek 2

V zájmu Unie bude všech sedm členských států, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, vykonávat v souvislosti s otázkami spadajícími do pravomoci Unie svá hlasovací práva na základě společného postoje.

Článek 3

Jednání budou vedena v souladu se směrnicemi pro jednání uvedenými v příloze.

Článek 4

Projednávání otázek spadajících do pravomoci Unie bude během diplomatické konference vhodně koordinováno. Po skončení konference podají vyjednávači neprodleně zprávu Pracovní skupině Rady pro duševní vlastnictví.“

22. V návaznosti na přijetí napadeného rozhodnutí vydala Komise prohlášení, v němž v podstatě vyjádřila svůj nesouhlas s právním základem, o který se Rada opřela, a se jmenováním členských států jako vyjednávačů na účet Unie.

III. Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

23. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadené rozhodnutí;
- zachoval účinky tohoto rozhodnutí až do okamžiku, kdy vstoupí v platnost nové rozhodnutí Rady, v přiměřené lhůtě od vydání rozsudku Soudního dvora, a
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

24. Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

25. Rozhodnutími ze dne 27. listopadu 2015 povolil předseda Soudního dvora České republice, Spolkové republice Německo, Řecké republice, Španělskému království, Francouzské republice, Italské republice, Maďarsku, Nizozemskému království, Rakouské republice, Portugalské republice a Slovenské republice, aby vstoupili do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Rady.

26. Rozhodnutím z téhož dne povolil předseda Soudního dvora Evropskému parlamentu, aby vstoupil do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise.

27. Rozhodnutím ze dne 12. ledna 2016 povolil předseda Soudního dvora Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku, aby vstoupilo do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Rady, za předpokladu, že se bude konat jednání.

28. Jednání v projednávané věci se konalo dne 12. června 2017.

IV. K žalobě

29. Komise, podporovaná Parlamentem, uplatňuje na podporu své žaloby dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z toho, že napadené rozhodnutí uznává existenci pravomoci členských států v rozporu s článkem 3 SFEU, neboť jednání se týká dohody spadající do výlučné pravomoci Unie. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 207 odst. 3 SFEU a čl. 218 odst. 3, 4 a 8 SFEU spočívajícího v tom, že Rada jmenovala členské státy jako „vyjednavče“ v oblasti spadající do pravomoci Unie a že napadené rozhodnutí nepřijala v souladu s odpovídající většinou.

30. První žalobní důvod, který uplatnila Komise, je rozdělen do dvou částí. V první části tohoto žalobního důvodu, která obsahuje tvrzení, jež Komise prosazuje primárně, Komise – podporovaná Parlamentem – tvrdí, že návrh revidované dohody se týká obchodních aspektů duševního vlastnictví, které podle čl. 207 odst. 1 SFEU spadají do působnosti společné obchodní politiky. Tato politika patří přitom mezi oblasti, v nichž má Unie podle čl. 3 odst. 1 SFEU výlučnou pravomoc, což nebylo v napadeném rozhodnutí zohledněno.

31. Ve druhé části prvního žalobního důvodu, která byla uplatněna podpůrně, Komise – opět podporovaná Parlamentem – tvrdí, že návrh revidované dohody by mohl narušit společná pravidla, jež vydala Unie v oblasti ochrany označení původu a zeměpisných označení, a že napadené rozhodnutí opomíjí výlučnou pravomoc, kterou Unii přiznává čl. 3 odst. 2 SFEU.

32. Především, že první část prvního žalobního důvodu považuji za opodstatněnou, což podle mého názoru postačuje k tomu, aby mohlo být napadené rozhodnutí zrušeno. Mám tudíž za to, že k vyřešení projednávaného sporu již není nutné zabývat se druhou částí prvního žalobního důvodu a druhým žalobním důvodem.

A. Hlavní argumenty účastníků řízení vznesené v souvislosti s první částí prvního žalobního důvodu

33. Jak jsem již uvedl výše, Komise – podporovaná Parlamentem – hájí primárně tvrzení, že se napadené rozhodnutí týká „obchodních aspektů duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU, a že proto spadá do oblasti společné obchodní politiky, potažmo do výlučné pravomoci Unie.

34. K vyjednávání mezinárodních dohod týkajících se duševního vlastnictví má tedy pravomoc pouze Unie, jakmile s ohledem na jejich cíl a obsah vyjde najevo, že tyto dohody mají zvláštní spojitost s mezinárodním obchodem, například v tom smyslu, že sjednocováním právní úpravy tento obchod usnadňují⁹. Tato výlučná pravomoc tedy není ani zdaleka omezena pouze na dohody týkající se harmonizace ochrany práv duševního vlastnictví, sjednané v institucionálním a procesním rámci Světové obchodní organizace (WTO), ale vztahuje se i na další dohody, zvláště ty, u nichž je na základě konkrétní analýzy prokázáno, že mají na základě reciprocity podpořit zejména obchod se zbožím nebo službami se třetími státy, a to tím, že pro toto zboží nebo pro tyto služby zajistí tutéž míru ochrany, jaké již požívají na vnitřním trhu¹⁰. Mezi takové dohody by mohly konkrétně patřit i některé z dohod, jež spravuje WIPO.

35. Komise a Parlament v projednávané věci tvrdí, že návrh revidované dohody má, stejně jako Lisabonská dohoda, zvláštní spojitost s mezinárodním obchodem. Je pravda, že nemá preambuli, která by tento cíl výslovně zmínila. Z analýzy jeho ustanovení a kontextu, jehož je součástí, nicméně vyplývá, že jeho účelem i účinkem je zajistit všem smluvním stranám, aby se na jejich označení původu vztahoval systém mezinárodního zápisu, který by zajistil na území všech smluvních stran právní ochranu těchto označení proti nebezpečím neoprávněného užívání nebo užívání, jež by mohla narušit jejich integritu, a škodit tak při jejich uvádění na trh v zahraničí. Tím má zmíněný návrh posílit ochranu vývozu z Unie do třetích států, která by jinak nutně vyplývala pouze z jednotlivých zápisů uskutečněných v konkrétních zemích, které by poskytovaly nestejný stupeň záruk. V důsledku toho tento návrh spadá v plném rozsahu do výlučné pravomoci Unie, i když systém ochrany, který návrh zavádí, mají podle článku 291 SFEU uplatňovat orgány členských států¹¹. Unie již ostatně na základě článku 207 SFEU sama uzavřela několik mezinárodních dohod týkajících se ochrany zeměpisných označení, například se Švýcarskou konfederací nebo Čínskou lidovou republikou, přičemž Rada, která tuto praxi nijak nezpochybnila, neuvádí žádné důvody, které by podle jejího názoru měly v projednávané věci vést k odlišnému postupu.

36. Komise je toho názoru, že Rada v napadeném rozhodnutí a ve svých spisech účastníka řízení předložených Soudnímu dvoru chybně směřuje vnější a vnitřní pravomoci Unie. Cíl i obsah návrhu revidované dohody nasvědčuje totiž tomu, že pravomoc Unie k projednání tohoto návrhu by mohla vycházet ze společné obchodní politiky, a to i přesto, že společná unijní pravidla přijatá v oblasti ochrany označení původu jsou založena na společné zemědělské politice a na sbližování právních předpisů členských států na straně jedné a že Unie v tomto stadiu vykonávala své pravomoci pouze

9 – Rozsudek ze dne 18. července 2013, Daiichi Sankyo a Sanofi-Aventis Deutschland (C-414/11, EU:C:2013:520, body 50 až 60 a citovaná judikatura).

10 – Rozsudky ze dne 12. května 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSa (C-347/03, EU:C:2005:285, body 71 až 83), a ze dne 22. října 2013, Komise v. Rada (C-137/12, EU:C:2013:675, body 56 až 67).

11 – Posudek 2/91 (Úmluva MOP č. 170) ze dne 19. března 1993 (EU:C:1993:106, bod 34).

v souvislosti s označeními původu zemědělských produktů, na rozdíl od označení původu jiných než zemědělských produktů, na straně druhé, což dokládá zejména posudek 1/94¹² a také rozsudky ze dne 18. července 2013, Daiichi Sankyo a Sanofi-Aventis Deutschland¹³, a ze dne 22. října 2013, Komise v. Rada¹⁴.

37. A konečně Komise popírá, že by mělo chybné uvedení právního základu v napadeném rozhodnutí představovat pouze formální vadu, jak tvrdí Rada. Uvedení tohoto právního základu mělo totiž podle ní dopad jak po právní stránce, tak i konkrétní dopad na účast Unie a sedmi členských států, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, na jednáních o návrhu revidované dohody. Tímto žalobním důvodem každopádně nezpochybňuje pouhé uvedení chybného právního základu, nýbrž zásah do výlučné pravomoci Unie.

38. Rada, kterou podporují všechny členské státy, které jsou vedlejšími účastníky řízení, se naopak domnívá, že návrh revidované dohody nespadá do působnosti společné obchodní politiky, a že Unii tudíž nepřísluší výlučná pravomoc k vyjednávání o tomto návrhu.

39. Rada v této souvislosti zdůrazňuje, že má-li být mezinárodní dohoda, jež má být vyjednána v jiném rámci než v rámci WTO a jež se týká jiných otázek duševního vlastnictví, než které jsou předmětem dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví¹⁵, považována za dohodu týkající se „obchodních aspektů duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU, je nezbytné, aby měla zvláštní spojitost s mezinárodním obchodem.

40. Přitom je třeba předně uvést, že na rozdíl od dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která byla analyzována v rozsudku ze dne 18. července 2013, Daiichi Sankyo a Sanofi-Aventis Deutschland¹⁶, nespadá návrh revidované dohody do institucionálního a procesního rámce, z něhož by bylo možné usuzovat na existenci zmíněné zvláštní spojitosti. Z článků 3 a 4 úmluvy o zřízení WIPO, která byla podepsána ve Stockholmu dne 14. července 1967, navíc vyplývá, že hlavním cílem této organizace je podpořit přijímání opatření určených ke zdokonalení ochrany duševního vlastnictví a zajistit harmonizaci národních zákonodárství v této oblasti, přičemž tato úmluva neobsahuje žádný odkaz na cíl obchodní povahy. Na rozdíl od úmluv dotčených v rozsudku ze dne 22. října 2013, Komise v. Rada¹⁷, které se mimochodem netýkaly ochrany práv k duševnímu vlastnictví týkajících se zboží, nýbrž obchodování se službami, jakož i úmluv dotčených v rozsudku ze dne 12. května 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA¹⁸, není cílem návrhu revidované dohody usnadnit obchod rozšířením unijní právní úpravy na třetí státy, nýbrž po vzoru společných pravidel, jež přijala Unie na základě článku 114 SFEU, zavést mechanismus ochrany tradičních způsobů výroby a poskytování informací spotřebitelům, který by byl použitelný na všechny smluvní strany včetně Unie, pokud by k této dohodě měla přistoupit.

41. Analýza obsahu tohoto návrhu navíc dokládá, že si návrh klade za cíl zavést jednotný procesní rámec ochrany označení původu. Tento cíl spadá podle názoru Rady v zásadě pod článek 114 SFEU, neboť revidovaná dohoda bude mít dopad na platné právní předpisy všech smluvních stran, jelikož tyto smluvní strany budou povinny zavést určité postupy za účelem zajištění souladu se systémem

12 – Posudek 1/94 (Dohody připojené k dohodě o WTO) ze dne 15. listopadu 1994 (EU:C:1994:384, bod 29).

13 – C-414/11, EU:C:2013:520.

14 – C-137/12, EU:C:2013:675.

15 – Tato dohoda je uvedena v příloze 1 C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994, a byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

16 – C-414/11, EU:C:2013:520, body 52 až 55.

17 – C-137/12, EU:C:2013:675.

18 – C-347/03, EU:C:2005:285.

stanoveným touto dohodou. V každém případě Rada tvrdí, že i kdyby mělo zavedení těchto postupů dopady na obchod se zbožím mezi všemi smluvními stranami, lze předpokládat spíše to, že tyto účinky budou jen druhořadé a nepřímé, než že by představovaly jeden z hlavních cílů sledovaných zmíněnou dohodou.

42. A konečně Rada upřesňuje, že pokud by měl Soudní dvůr za to, že odpovídajícím hmotněprávním základem napadeného rozhodnutí nemá být článek 114 SFEU, nýbrž článek 207 SFEU, měl by být chybný odkaz na prvně jmenovaný článek považován za formální vadu, která nestačí jako důvod ke zrušení tohoto rozhodnutí¹⁹. V obou těchto případech totiž Rada za procesněprávní základ zmíněného rozhodnutí správně určila čl. 218 odst. 3 a 4 SFEU, podle něhož mělo být napadené rozhodnutí přijato v Radě kvalifikovanou většinou a bez účasti Parlamentu.

43. Dále je třeba uvést, že Komise a Parlament na straně jedné a Rada a členské státy, které jsou vedlejšími účastníky řízení, na straně druhé setrvaly na jednání na svých argumentech a doplnily je o odkazy na posudky Soudního dvora 3/15²⁰ a 2/15.

B. Posouzení

44. Stejně jako Komise a Parlament mám za to, že návrh revidované dohody spadá do působnosti společné obchodní politiky. Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nebylo přijato na základě článku 207 SFEU, došlo k zásahu do výlučné pravomoci, kterou čl. 3 odst. 1 SFEU v této oblasti přiznává Unii.

45. Je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU má Unie výlučnou pravomoc v oblasti společné obchodní politiky.

46. Jak stanoví čl. 207 odst. 1 SFEU, tato politika „se zakládá na jednotných zásadách, zejména pokud jde o úpravy celních sazeb, uzavírání celních a obchodních dohod týkajících se obchodu zbožím a službami, obchodní aspekty duševního vlastnictví, přímé zahraniční investice, sjednocování liberalizačních opatření, vývozní politiku a opatření na ochranu obchodu, jako jsou opatření pro případ dumpingu a subvencování. Společná obchodní politika je prováděna v rámci zásad a cílů vnější činnosti Unie“.

47. Soudní dvůr v nedávné době připomněl, že z tohoto ustanovení, a zejména z jeho druhé věty, podle které je společná obchodní politika součástí „vnější činnosti Unie“, plyne, že tato politika se týká obchodu se třetími státy²¹.

48. V tomto ohledu podle ustálené judikatury nelze k závěru, že takový unijní akt, jako je dohoda uzavřená Unií, musí být zařazen do kategorie aktů spadajících do společné obchodní politiky, dospět na základě pouhé okolnosti, že takový akt může mít určitý dopad na obchod s jedním nebo více třetími státy. Unijní akt naproti tomu do této politiky spadá v případě, že se týká zvláště tohoto obchodu, a to v tom smyslu, že jeho účelem je především podpora, usnadnění nebo úprava tohoto obchodu a má na něj přímé a bezprostřední účinky²².

19 – V této souvislosti odkazuje Rada zejména na rozsudek ze dne 10. září 2015, Parlament v. Rada (C-363/14, EU:C:2015:579, bod 27 a citovaná judikatura).

20 – Posudek 3/15 (Marrákešská smlouva o přístupu k publikovaným dílům) ze dne 14. února 2017 (EU:C:2017:114).

21 – Viz zejména posudek 2/15 (bod 35 a citovaná judikatura).

22 – Viz zejména posudek 2/15 (bod 36 a citovaná judikatura).

49. Jinými slovy, mezinárodní závazky sjednané Unií v oblasti duševního vlastnictví spadají pod „obchodní aspekty duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU, pokud mají zvláštní spojitost s mezinárodním obchodem v tom smyslu, že jejich účelem je především podpora, usnadnění nebo úprava tohoto obchodu a že na něj mají přímé a bezprostřední účinky²³.

50. Z výše uvedeného vyplývá, že do působnosti společné obchodní politiky spadají pouze ty části návrhu revidované dohody, které mají ve výše uvedeném smyslu zvláštní spojitost s mezinárodním obchodem mezi Unií a třetími státy.

51. Je tedy třeba ověřit, zda je účelem ustanovení obsažených v návrhu revidované dohody podpora, usnadnění nebo úprava tohoto obchodu a zda na něj mají přímé a bezprostřední účinky.

52. Za účelem výše zmíněného ověření musí být zjištěno, zda se Rada v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí rozhodla pro správný hmotněprávní základ, konkrétně článek 114 SFEU namísto článku 207 SFEU, který představoval hmotněprávní základ uvedený v doporučení přijatém Komisí. Sdílím v této souvislosti názor Rady, podle něhož představuje správné určení právního základu unijního aktu nezbytný předpoklad jakéhokoli posuzování, jehož předmětem je rozdělení pravomocí mezi Unií a její členské státy.

53. Je namístě k tomu připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se výběr právního základu unijního aktu musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudní kontroly, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu²⁴.

54. Vzhledem k tomu, že účelem rozhodnutí napadeného v projednávané věci je zmocnění k zahájení jednání o návrhu revidované Lisabonské dohody o označeních původu a zeměpisných označení, musí přezkum tohoto rozhodnutí vycházet jak z Lisabonské dohody, tak i ze zmíněného návrhu revidované dohody.

55. V této souvislosti je zapotřebí připomenout, že podle článku 1 Lisabonské dohody státy, které jsou smluvními stranami této dohody, tvoří Zvláštní unii v rámci Unie na ochranu průmyslového vlastnictví zřízené Pařížskou úmluvou a zavazují se podle podmínek této dohody chránit na svých územích označení původu výrobků jiných zemí Zvláštní unie od okamžiku, kdy jsou tato označení zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví WIPO.

56. Články 3 až 7 této dohody upravují podmínky ochrany označení původu spadajících do působnosti této dohody, jakož i podmínky zápisu těchto označení Mezinárodním úřadem duševního vlastnictví WIPO.

57. Článek 8 dohody stanoví, že řízení nutná k tomu, aby se zajistila ochrana těchto označení původu, se budou moci provádět v každé zemi Zvláštní unie podle národního zákonodárství.

58. Z analýzy návrhu revidované dohody i z analýzy směrnic pro jednání uvedených v příloze napadeného rozhodnutí vyplývá, že účelem napadeného rozhodnutí je především zkvalitnit a modernizovat právní rámec Lisabonské dohody s cílem zatraktivnit tuto dohodu pro budoucí nové členy, a to při zachování zásad a cílů Lisabonské dohody. Konkrétněji má návrh revidované dohody zaručit úroveň ochrany, kterou označením původu přiznává Lisabonská dohoda, a rozšířit ji i na zeměpisná označení. Zmíněný návrh má rovněž upřesnit a ujasnit pravidla systému Lisabonské dohody, která se týkají přihlášek k mezinárodním zápisům a platnosti těchto zápisů, hmotněprávních

23 – Viz zejména posudek 2/15 (bod 112 a citovaná judikatura).

24 – Viz zejména rozsudek ze dne 22. října 2013, Komise v. Rada (C-137/12, EU:C:2013:675, bod 52 a citovaná judikatura).

a procesních hledisek ochrany, která musí být zapsaným označením původu a zeměpisným označením poskytnuta na území všech smluvních stran, jakož i odmítnutí účinků mezinárodního zápisu. A konečně návrh revidované dohody umožňuje mezivládním organizacím, aby se staly členy systému Lisabonské dohody.

59. Z výše uvedených poznatků lze vyvodit, že podle obsahu návrhu revidované dohody je hlavním účelem tohoto návrhu rozšířit ochranu, která je přiznána označením původu, také na zeměpisná označení a posílit systém mezinárodního zápisu a vzájemné ochrany, který zavedla Lisabonská dohoda.

60. V této souvislosti se nabízí srovnání s některými ustanoveními zamýšlené dohody o volném obchodu mezi Unií a Singapurskou republikou, již se zabýval posudek 2/15. Tato dohoda totiž obsahuje závazky v oblasti duševního vlastnictví, jež jsou uvedeny v kapitole 11 zmíněné dohody. V následujících bodech jsou konkrétněji popsána ustanovení, jež tato dohoda stanoví v oblasti zeměpisných označení.

61. Článek 11.17 odst. 1 zamýšlené dohody ukládá každé smluvní straně povinnost zavést „systém registrace a ochrany zeměpisných označení pro takové kategorie vín, lihovin, zemědělských produktů a potravin, jež považuje za vhodné“. Tyto systémy musí zahrnovat určité procesní prvky, popsané v odstavci 2 uvedeného článku 11.17, umožňující mimo jiné zohlednit legitimní zájmy třetích stran. Odstavec 3 téhož článku dodává, že zeměpisná označení chráněná každou smluvní stranou budou zapsána na seznam vedený Výborem pro obchod zřízeným zamýšlenou dohodou. Zeměpisná označení uvedená na tomto seznamu musí být podle článku 11.19 této dohody chráněna smluvními stranami tak, aby dotčení podnikatelé mohli zabránit tomu, aby třetí strany uvedly veřejnost v omyl nebo prováděly jiné akty nekalé hospodářské soutěže²⁵.

62. Soudní dvůr v daném posudku poukazuje na to, že hlavním cílem souboru ustanovení týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících, ochranných známek, zeměpisných označení, průmyslových vzorů, patentů, údajů ze zkoušek a odrůd rostlin, uvedeného v kapitole 11 zamýšlené dohody a tvořeného připomenutím stávajících mnohostranných mezinárodních závazků na jedné straně a dvoustrannými závazky na straně druhé, je podle čl. 11.1 odst. 1 písm. b) této dohody zajistit unijním a singapurským podnikatelům „odpovídající úroveň“ ochrany jejich práv duševního vlastnictví²⁶.

63. Podle názoru Soudního dvora umožňují ustanovení kapitoly 11 této dohody unijním a singapurským podnikatelům, aby na území druhé smluvní strany požívali standardů ochrany práv duševního vlastnictví, které jsou do jisté míry homogenní, a přispívají k jejich rovnoprávné účasti na volném obchodování se zbožím a službami mezi Unií a Singapurskou republikou²⁷.

64. Ze všech těchto skutečností vyvodil Soudní dvůr v daném posudku především to, že cílem ustanovení kapitoly 11 zamýšlené dohody je skutečně, jak uvádí čl. 11 odst. 1 této dohody, „usnadňovat výrobu inovativních a tvořivých produktů a jejich uvádění na trh a poskytování služeb mezi smluvními stranami“ a „zvýšit užitek z obchodu a investic“²⁸.

25 – Viz bod 116 posudku 2/15.

26 – Viz bod 121 posudku 2/15.

27 – Viz bod 122 posudku 2/15. Soudní dvůr uvádí, že „[t]otéž platí pro články 11.36 až 11.47 zamýšlené dohody, které ukládají každé smluvní straně povinnost stanovit některé občanskoprávní postupy a opatření umožňující dotčeným osobám domáhat se svých práv duševního vlastnictví a zajistit jejich dodržování“ (bod 123), a také pro „články 11.48 až 11.50 dohody, které ukládají každé smluvní straně povinnost zavést metody, jež celním orgánům umožní identifikaci padělaného zboží nebo zboží porušujícího autorská práva, a umožnit držitelům práv duševního vlastnictví dosáhnout v případě podezření na padělání nebo porušování autorských práv pozastavení propuštění tohoto zboží do volného oběhu“ (bod 124). Prvně jmenovaná ustanovení zajišťují „určitou homogenitu mezi úrovněmi soudní ochrany, kterou mají k dispozici držitelé práv duševního vlastnictví v Unii a v Singapuru“ (bod 123), a posledně jmenovaná ustanovení „určitou homogenitu mezi nástroji, které jsou k dispozici na ochranu držitelů práv duševního vlastnictví proti dovozu padělaného zboží nebo zboží porušujícího autorská práva v Unii a v Singapuru“ (bod 124).

28 – Viz bod 125 posudku 2/15.

65. Kromě toho dospěl Soudní dvůr k závěru, že tato kapitola nepatří do rámce harmonizace právních předpisů členských států Unie, ale jejím cílem je upravit liberalizaci obchodu mezi Unií a Singapurskou republikou²⁹.

66. A konečně Soudní dvůr poznamenává, že s ohledem na zásadní místo, které zaujímá ochrana práv duševního vlastnictví v rámci obchodu se zbožím a službami obecně a v boji proti protiprávnímu obchodu obzvláště, se jeví, že ustanovení kapitoly 11 zamýšlené dohody mohou mít přímé a bezprostřední účinky na obchod mezi Unií a Singapurskou republikou³⁰.

67. Podle Soudního dvora to znamená, že na základě kritérií připomenutých v bodech 36 a 112 citovaného posudku se kapitola 11 zamýšlené dohody vztahuje na „obchodní aspekty duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU³¹. Jejím cílem je tedy především usnadnit a upravit obchod mezi Unií a Singapurskou republikou a její ustanovení mohou mít na tento obchod přímé a bezprostřední účinky ve smyslu judikatury připomenuté v bodech 36 a 112 tohoto posudku. Soudní dvůr proto dospěl k závěru, že tato kapitola spadá do výlučné pravomoci Unie podle čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU³².

68. Domnívám se, že úvahy, jež uvedl Soudní dvůr ve svém posudku 2/15, lze do značné míry vztáhnout i na řízení v projednávané věci.

69. Z pravidel obsažených v návrhu revidované dohody totiž vyplývá, že označení původu a zeměpisná označení, která jsou zapsána u Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví WIPO, musí být chráněna smluvními stranami tak, aby dotčení podnikatelé mohli zabránit tomu, aby třetí strany uvedly veřejnost v omyl nebo prováděly jiné akty nekalé hospodářské soutěže.

70. Jak správně uvádějí Komise a Parlament, ačkoli návrh revidované dohody nemá preambuli, která by výslovně zmiňovala jeho cíl, z analýzy jeho obsahu a kontextu, jehož je součástí, nicméně vyplývá, že jeho účelem i účinkem je zajistit všem smluvním stranám, aby se na jejich označení původu vztahoval systém mezinárodního zápisu, který by zajistil na území všech smluvních stran právní ochranu těchto označení proti nebezpečím neoprávněného užívání nebo užívání, jež by mohla narušit jejich integritu, a škodit tak při jejich uvádění na trh v zahraničí. Tím má zmíněný návrh posílit ochranu vývozu z Unie do třetích států, která by jinak nutně vyplývala pouze z jednotlivých zápisů uskutečněných v konkrétních zemích, které by poskytovaly nestejný stupeň záruk.

71. Ustanovení návrhu revidované dohody tudíž podnikatelům ve všech státech, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, umožňují, aby na území ostatních smluvních stran požívali standardů ochrany označení původu a zeměpisných označení, které jsou do jisté míry homogenní. Tato ustanovení proto přispívají k jejich rovnoprávné účasti na volném obchodování se zbožím mezi státy, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody. Zavedením mezinárodního systému vzájemné ochrany označení původu a zeměpisných označení může návrh revidované dohody přímo ovlivnit obchod se zbožím, které je chráněno takovým právem duševního vlastnictví³³.

72. Výše uvedená ustanovení navíc nepatří do rámce harmonizace právních předpisů členských států Unie.

29 – Viz bod 126 posudku 2/15.

30 – Viz bod 127 posudku 2/15.

31 – Viz bod 128 posudku 2/15.

32 – Viz bod 130 posudku 2/15.

33 – Viz obdobně zejména rozsudek ze dne 12. května 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA (C-347/03, EU:C:2005:285, bod 81).

73. Ještě je třeba dodat, že existence takové mezinárodní dohody, jako je Lisabonská dohoda, má zásadní význam z hlediska existence obchodních vztahů mezi státy, které jsou smluvními stranami této dohody. Jinými slovy, dohoda tohoto druhu by postrádala smysl, pokud by neexistoval obchod mezi státy, které jsou jejími smluvními stranami.

74. Z výše uvedených poznatků vyplývá, že s ohledem na zásadní místo, které zaujímá ochrana práv duševního vlastnictví v rámci obchodu se zbožím a službami obecně a v boji proti protiprávnímu obchodu obzvláště, je hlavním účelem ustanovení návrhu revidované dohody především usnadnění a úprava obchodu mezi státy, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody, a že tato ustanovení mohou tudíž mít na tento obchod přímé a bezprostřední účinky.

75. Okolnost, že zamýšlená dohoda o volném obchodu mezi Unií a Singapurskou republikou, která byla předmětem posudku 2/15, je na rozdíl od návrhu revidované dohody, jehož se týká napadené rozhodnutí, dohodou, jejíž předmět a cíle spočívají ve „stanov[ení] oblast[i] volného obchodu“ a „liberalizace a usnadnění obchodu a investic mezi stranami“³⁴, nebrání podle mého názoru tomu, aby úvahy, jež rozvedl Soudní dvůr v souvislosti s ustanoveními zmíněné dohody týkajícími se zeměpisných označení, mohly být uplatněny *per analogiam* i v řízení o projednávané žalobě.

76. Zprvce mám totiž za to, že Soudní dvůr nepřikládal v jednotlivých úvahách, na něž jsem poukázal výše, žádnou zvláštní pozornost konstatování, že ustanovení týkající se zeměpisných označení byla součástí dohody o volném obchodu. Zadruhé, pokud jsou ustanovení, jejichž účelem je zajistit vzájemnou ochranu zeměpisných označení, začleněna do dohody výše uvedeného typu, tato okolnost každopádně nasvědčuje již sama o sobě tomu, že existuje úzká vazba mezi touto ochranou a rozvojem mezinárodního obchodu, a to bez ohledu na povahu a název dané mezinárodní dohody.

77. Nelze ostatně zpochybnit, že typickou vlastností duševního vlastnictví je chránit know-how, a tím podpořit tvořivou činnost. Jak Rada správně uvádí ve svém vyjádření, konkrétním cílem zeměpisných označení je chránit tradiční znalosti, kulturní projevy a zvláštní výrobní postupy, jakož i zajistit, aby spotřebitelé získávali spolehlivé informace o jakosti dotčených výrobků.

78. Má-li být ochrana těchto práv k duševnímu vlastnictví docílena revizí mezinárodní dohody, jako je Lisabonská dohoda, její smysl úzce souvisí s existencí obchodních vztahů mezi smluvními stranami této dohody a s jejich zájmem na rozvoji těchto vztahů.

79. Domnívám se tudíž, že z pohledu jednotlivých smluvních stran Lisabonské dohody vycházelo zavedení systému ochrany označení původu a zeměpisných označení zejména ze snahy zajistit vývoz know-how, aniž přitom dojde k jeho poškození. Primárním účelem ochrany plynoucí z takové mezinárodní dohody, jako je Lisabonská dohoda, jakož i z návrhu revidované dohody, je tedy rozvíjet s nejvyšší možnou mírou korektnosti obchod mezi smluvními stranami, přičemž ochrana know-how jako taková není cílem tohoto rozvoje, nýbrž jeho podmínkou.

80. Rada podle mého názoru směřuje cíl, jež sledují hmotněprávní pravidla vyplývající z unijního práva v oblasti udělování označení původu a zeměpisných označení, a cíl sledovaný mezinárodním systémem vzájemné ochrany označení původu a zeměpisných označení, který byl zaveden návrhem revidované dohody.

81. Udělení zeměpisného označení určitému výrobku, spjatého s původem daného výrobku a s postupem, jímž byl vyroben, musí být chápáno jako uznání zvláštních kvalit tohoto výrobku. Zeměpisné označení zvyšuje tržní hodnotu výrobků, neboť je zárukou toho, že je jejich zvláštní vlastnosti odlišují od jiných podobných výrobků. Díky těmto vlastnostem se z nich stávají výrobky s vysokým vývozním potenciálem. Zavedení mezinárodního systému vzájemné ochrany označení

34 – Viz bod 32 posudku 2/15.

původu a zeměpisných označení umožňuje, aby byly výrobky, které této ochrany požívají, uváděny na mezinárodní trh bez obav ze zneužití jejich pověsti. Tím, že zavedení zmíněného systému zaručuje, že mezinárodní obchod nebude mít nepříznivý dopad na označení jakosti, může tedy podpořit obchod s danými výrobky. Tato ochrana může navíc zvyšovat věhlas těchto výrobků, potažmo podporovat i poptávku spotřebitelů po těchto výrobcích, a také podněcovat podniky, které je vyrábějí, k jejich vývozu do států, které jsou smluvními stranami Lisabonské dohody.

82. Lze tedy mít za to, že návrh revidované dohody má zvláštní spojitost s obchodem, neboť jeho účelem je především usnadnění a úprava tohoto obchodu a má na něj přímé a bezprostřední účinky.

83. V této souvislosti není podstatné, že se v napadeném rozhodnutí, v návrhu revidované dohody, a dokonce ani v Lisabonské dohodě výslovně neuvádí, že je jejich cílem podpořit, usnadnit nebo upravit mezinárodní obchod. V důsledku okolnosti, že tento cíl není zmíněn, totiž nemůže zaniknout zvláštní spojitost – doložená analýzou obsahu návrhu revidované dohody a kontextu, jehož je součástí – mezi zavedením mezinárodního systému vzájemné ochrany označení původu a zeměpisných označení mezi smluvními stranami Lisabonské dohody na straně jedné a rozvojem mezinárodního obchodu mezi týmiž smluvními stranami na straně druhé.

84. Přestože z hmotněprávního základu použitého při přijímání napadeného rozhodnutí by bylo možné vyvodit opačný závěr, účelem zavedení takového mezinárodního systému vzájemné ochrany označení původu a zeměpisných označení uvnitř skupiny států, jako je systém dotčený napadeným rozhodnutím, není zajistit sblížení právních předpisů členských států za účelem vytvoření a fungování vnitřního trhu v souladu s ustanoveními obsaženými v čl. 114 odst. 1 SFEU. Těžištěm se totiž stávají vnější aspekty činnosti Unie, a proto musí být za relevantní považován právní základ, jímž se řídí tyto aspekty, tj. konkrétně článek 207 SFEU.

85. Kromě toho je třeba upřesnit, že pro účely určení toho, že se určitá mezinárodní dohoda týká „obchodních aspektů duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU, a spadá tudíž do obchodní politiky Unie, není podle mého názoru rozhodující, v jakém institucionálním rámci byla tato dohoda projednána. V judikatuře Soudního dvora³⁵ již totiž bylo konkrétně uvedeno, že má-li taková dohoda spadat do působnosti zmíněné politiky, nelze požadovat, aby byla projednána v rámci WTO nebo obecněji v konkrétně určeném institucionálním rámci. Jednání ohledně takových „obchodních aspektů duševního vlastnictví“ ve smyslu čl. 207 odst. 1 SFEU, jako jsou aspekty související s ochranou označení původu a zeměpisných označení, může totiž Unie vést nejen v rámci dvoustranných obchodních dohod a mnohostranných dohod sjednávaných v rámci WTO nebo pod vedením jiných mezinárodních organizací, ale i v rámci WIPO.

86. Kromě toho se neztotožňuji s argumentem Rady, podle něhož uvedení článku 114 SFEU jakožto právního základu za předpokladu, že bude považováno za chybné, představuje pouhou formální vadu, která nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud je totiž za právní základ unijního aktu zvolen článek 207 SFEU, tato okolnost má konkrétní procesní dopady na projednávání a uzavírání dohod s jedním či několika třetími státy nebo s mezinárodními organizacemi. Článek 207 odst. 3 SFEU stanoví, že v takové situaci je článek 218 SFEU použitelný „s výhradou zvláštních ustanovení“ článku 207 SFEU. Jako příklad lze uvést to, že – jak ostatně výslovně stanoví článek 3 doporučení Komise – jednání musí vést Komise, která přitom konzultuje zvláštní výbor stanovený v čl. 207 odst. 3 SFEU. Existence zmíněných zvláštních ustanovení, která odlišují postup sjednávání a uzavírání dohod v oblasti společné obchodní politiky od postupu, který je na základě článku 218 SFEU použitelný na ostatní typy mezinárodních dohod, je již sama o sobě příčinou toho, že správné určení právního základu, jímž je v projednávané věci článek 207 SFEU, musí být považováno za rozhodující.

35 – Viz rozsudky ze dne 12. května 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA (C-347/03, EU:C:2005:285), a ze dne 22. října 2013, Komise v. Rada (C-137/12, EU:C:2013:675).

87. Ze všech výše uvedených úvah podle mého mínění vyplývá, že napadené rozhodnutí sleduje cíl, který má zvláštní spojitost se společnou obchodní politikou, takže jediným právním základem, z něhož mělo vycházet jeho přijetí, je článek 207 SFEU. Důsledkem toho je také to, že napadené rozhodnutí patří podle čl. 3 odst. 1 písm. e) SFEU do oblasti, která spadá do výlučné pravomoci Unie.

88. Podle mého názoru to znamená, že první část prvního žalobního důvodu, který uplatnila Komise, je opodstatněná, a že napadené rozhodnutí tudíž musí být zrušeno. Jak jsem již uvedl výše, nepovažuji proto za nutné zabývat se druhou částí prvního žalobního důvodu ani druhým žalobním důvodem, jež Komise uplatnila na podporu své žaloby.

89. Analýza posledně jmenovaného žalobního důvodu je podle mého názoru ostatně zbytečná tím spíše, že je každopádně nutné mít za to, že procesní náležitosti uvedené v napadeném rozhodnutí za účelem projednání návrhu revidované dohody jsou již od počátku stíženy vadou, neboť zmíněné rozhodnutí nebylo přijato na základě článku 207 SFEU, a je tudíž v rozporu s konkrétními procesními ustanoveními obsaženými v tomto článku.

90. A konečně navrhuji Soudnímu dvoru, aby zachoval účinky napadeného rozhodnutí, dokud nenabude účinnosti nový unijní akt, který toto rozhodnutí nahradí.

V. K nákladům řízení

91. Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je namísto uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

92. V souladu s čl. 140 odst. 1 téhož jednacího řádu ponese Česká republika, Spolková republika Německo, Řecká republika, Španělské království, Francouzská republika, Italská republika, Maďarsko, Nizozemské království, Rakouská republika, Portugalská republika, Slovenská republika, Spojené království a Parlament vlastní náklady řízení.

VI. Závěry

93. Na základě všech výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl následovně:

- 1) Rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 7. května 2015 o zmocnění k zahájení jednání o revidované Lisabonské dohodě o označeních původu a zeměpisných označeních, pokud jde o otázky spadající do pravomoci Evropské unie, se zrušuje.
- 2) Účinky tohoto rozhodnutí jsou zachovány, dokud nenabude účinnosti nový unijní akt určený k jeho nahrazení.
- 3) Radě se ukládá náhrada nákladů řízení.
- 4) Česká republika, Spolková republika Německo, Řecká republika, Španělské království, Francouzská republika, Italská republika, Maďarsko, Nizozemské království, Rakouská republika, Portugalská republika, Slovenská republika, Spojené království Velké Británie a Severního Irska a Evropský parlament ponese vlastní náklady řízení.